

ZWARTBOEK

Hoe de Zorg verdween
uit Woerden

“De goede Zorg zou behouden blijven”

Dat was de belofte die de directeuren van het Hofpoort en Antonius deden toen ze hun fusieplannen aankondigden.

De ervaringen die gedeeld worden met de Werkgroep ‘Zorg voor Woerden en omstreken’ en de lokale politieke partijen geven een heel ander beeld, 5 jaar na de aankondiging van de fusieplannen:

- De Zorg buiten kantoortijden en in het weekend is volledig verdwenen uit Woerden;
- Mensen worden doorverwezen naar verder gelegen ziekenhuizen omdat de bedden in Woerden zijn verdwenen. Hierdoor is de reistijd fors toegenomen, door files of omdat men aangewezen is op het openbaar vervoer. Van maximaal 15 minuten is nu sprake van gemiddeld een uur reistijd enkele reis;
- De menselijke maat, waar het Hofpoort om bekend stond, is verdwenen. Men is een nummertje geworden in een grote fabriek. De patient is onbekend, waardoor die zich ook niet meer serieus genomen voelt.

De werkgroep en de lokale politiek in Woerden komen tot de slotsom dat de Zorg voor inwoners in en rondom Woerden tot een dieptepunt is gedaald. Het roept dan ook de bestuurders, huisartsen, verzekeraars, landelijke en lokale politiek op om spoedig met forse verbeteringen te komen.

Inhoudsopgave

Inleiding en terugblik

Elf ervaringen

1. Nachtelijk gesleep met peuter
2. Been toch gebroken
3. Tweemaal een hartekreet
4. Dan maar naar Tiel, Amersfoort of Amstelveen
5. Ten dode opgeschreven
6. Wat een chaos
7. Onkunde of slecht georganiseerd?
8. Telefonische hulp levert onnodig lange pijn
9. Oudere dame met hartklachten
10. Bellen met SEH is een verhoor
11. Patiënt met een beknelde darm

Goede Zorg behouden in Woerden?

Achtergrondinformatie van de Werkgroep

Historie

Fusie, acties en gevolgen

Bereikbaarheid en beschikbaarheid

Copyright: Op geen enkele wijze mag deze uitgave of onderdelen ervan vermenigvuldigd, gekopieerd of verspreid worden zonder de toestemming van de Werkgroep Zorg voor Woerden en omstreken.

Disclaimer over gebruikt beeldmateriaal. Alle foto's en afbeeldingen zijn uit eigen bezit of rechtenvrij verkregen via Pixabay, Freeimages, Flickr en Dreamstime. Mocht er onverhoopt toch beeldmateriaal gebruikt zijn waarop auteursrechten berusten dan graag contact opnemen met de Werkgroep Zorg voor Woerden en omstreken zodat het beeldmateriaal per direct verwijderd kan worden.

Ankie van Rossum (directeur Zuwe Hofpoort) en Douwe Biesma (directeur Antonius, rechtsachter) beloven bij ontvangst van de ruim 14.000 handtekeningen dat goede Zorg behouden blijft in Woerden. Het zou zelfs beter worden. Hendrie van Assem (rechtsvoor) en Jaap van de Does (midden achter) van de lokale partijen overhandigden de petitie.

Inleiding en terugblik

In 2014 kondigde het Hofpoort Ziekenhuis aan om volledig te willen fuseren met het Antonius ziekenhuis. Bij de aankondiging werd door de toenmalige directeur verteld dat dit het beste was voor Woerden en omgeving. Het Hofpoort zou op termijn niet meer aan de vereisten die verzekeraars stelden kunnen voldoen. Tevens zou het Hofpoort verliesgevend gaan worden en op termijn failliet gaan. De operatiekamers zouden met de fusie verdwijnen naar de locaties Nieuwegein en Leidsche Rijn. In Woerden zou een polikliniek overblijven. De cliëntenraad van het Hofpoort zag de voorgestelde fusie niet zitten. Zij hebben een voorstel ingediend waarbij de specialismen verdeeld zouden worden over de drie locaties en er dus een operatiekamer open zou blijven in Woerden. Als dit niet zou gebeuren zagen zij een domino-effect ontstaan waarbij alle Zorg uit Woerden zou verdwijnen: na het sluiten van de operatiekamer in Woerden zouden daarna de Spoedeisende Hulp (SEH) en vervolgens de Huisartsenpost (HAP) als dominosteentjes omvallen. Buiten kantoor tijden en in het weekend zou er in en rondom Woerden geen Zorg meer zijn.

Vanuit de lokale politiek zag ook Inwonersbelangen het gevaar, na uitvoerig met de cliëntenraad van het Hofpoort gesproken te hebben. Dit was aanleiding om de stem van de inwoners te laten horen. Ze startten een petitie en nodigden de andere politieke partijen uit

de gemeenteraad uit om mee actie te voeren. Voor de actie sloot Lijst van der Does aan. De andere politieke partijen zagen meer in een algemene uitspraak dat de voorgestelde fusie zeer ongewenst was. De twee lokale partijen hebben door actie te voeren meer dan 14.000 handtekeningen opgehaald. Desondanks heeft de Nationale Zorgautoriteit (NZa) de fusie in 2016 goedgekeurd.

Het is aan de NZa om te toetsen of de indieners van de fusie (Hofpoort en Antonius) de juiste procedure hebben gevolgd. De Zorgen en inspraak van de cliëntenraad van het Hofpoort en de 14.000 stemmen van het volk

werden door de NZa niet meegewogen. Ze mogen dit ook niet doen volgens de taak die ze hebben van de Tweede Kamer. Daarmee was de fusie een feit.

Voordat de fusie definitief werd is er ook nog een koper geweest. Deze wilde het Hofpoort als volwaardig streekziekenhuis exploiteren. Deze partij kreeg geen enkel gehoor bij de directeur van het Hofpoort. Ze is uiteindelijk met een forse gouden handdruk vertrokken na een korte tijd voor het Antonius te hebben gewerkt.

Helaas kwam het door de cliëntenraad van het Hofpoort voorziene domino-effect snel op gang. In 2016 kondigden de huisartsen aan dat eind 2017 de HAP in Woerden dicht zou gaan. Ze zouden op de locatie Leidsche Rijn gaan zitten. Kort daarop kondigde het Antonius aan dat de SEH op locatie Woerden ook zou gaan sluiten. Inwonersbelangen en Lijst van der Does riepen weer op tot actie. Doeke en Nelleke Stuurup uit Linschoten gaven

gehoor aan de oproep en hebben een aantal mensen verzameld om een petitie te starten om de HAP en SEH te behouden. Met ondersteuning van beide lokale partijen, het CDA en de lokale

partij uit Montfoort hebben wederom meer dan 18.500 inwoners uit en rondom Woerden aangegeven dat de HAP en SEH moeten blijven in Woerden. Helaas is naar deze overgrote groep klanten van de ziekenhuizen en huisartsen niet geluisterd. Het domino-effect is werkelijkheid geworden: buiten kantooruren en in het weekend is er geen Zorg meer in Woerden. Inwoners uit een stad midden in de randstad zijn nu op de auto of het openbaar vervoer aangewezen om basiszorg te kunnen bereiken. Helaas is de reistijd met het openbaar vervoer erg lang, en 's nachts is het er niet eens!

Op de A12 en A2 (de snelwegen om de zorg te bereiken buiten kantooruren en in het weekend vanuit Woerden) is vaak file, terwijl in de stad Woerden ook een behoorlijke verkeersdruk is. De afstand naar het Leidsche Rijn ziekenhuis te Utrecht is domweg te groot en het verkeer vaak te druk. De huisartsen sluiten al om 17.00 uur de deuren en dan is het spitsuur op de weg! De prognose is dat de filedruk de komende jaren met zo'n 30% zal toenemen. Een onprettig en onveilig gevoel.

Voor en na de fusie heeft de Woerdense Gemeenteraad haar bezorgdheid schriftelijk kenbaar gemaakt aan de Raad van bestuur van het Antonius ziekenhuis. Helaas heeft een gemeenteraad geen zeggenschap over de inrichting van de lokale zorg. Immers, publiek en gemeente worden bij de inrichting van de Zorg niet als stakeholder gezien. Dit is slecht geregeld. Ook al betaal je trouw iedere maand je ziektekostenverzekering, je mag niets eens meepraten, laat staan dat je iets te vertellen hebt.

De werkgroep heeft de strijd niet opgegeven. Eén van de acties is het uitbrengen van dit zwartboek. Met beperkte middelen en met ondersteuning van vier lokale partijen (VVD Woerden en Fractie Bakker hebben zich aangesloten) zijn de verschrikkelijke ervaringen die mensen het afgelopen jaar met de Zorg hebben gehad verzameld. Om zo te proberen een tegengewicht te geven aan de omvangrijke marketingbudgetten en dure

woordvoerders van een groot conglomeraat zoals het huidige Antonius ziekenhuis of de zorgverzekeraars. Dit boekje is gemaakt door vrijwilligers. Alleen de drukkosten zijn gefinancierd door de vier politieke partijen. Bij elkaar gaat het om €250,- Dit is veel minder dan er voor 1 uur aan salarissen wordt betaald op de afdeling c o m m u n i c a t i e van het Antonius ziekenhuis.

De verhalen zijn een selectie van de vele verhalen die de werkgroep ontvangen heeft. Ze zijn authentiek overgenomen. Enkel leestekens en afkortingen zijn aangepast om de leesbaarheid ten goede te komen. In verband met de privacy zijn de echte namen niet vermeld. Lees ze en oordeel zelf of u dit anno 2019 een gewenste situatie vindt voor een stad, met een verzorgingsgebied van 100.000 - 120.000 mensen, die midden in de Randstad ligt.

Namens de WerkgroepZorg voor Woerden en omstreken,
Nelleke en Doeke Stuurup

Elf ervaringen

Wij danken de inzenders voor het delen en mogen publiceren van hun ervaringen. Een verhaal geeft meer informatie dan door een organisatie verzamelde gegevens, geformaliseerde prestaties of winst- en verliescijfers.

1. Nachtelijk gesleep met peuter

“Was al bang dat het een keer zou gebeuren. Julia (verzonnen naam door de redactie), mijn dochter van net 2, is ziek en vandaag hogere koorts 40.6. Dus naar de huisarts.

Maar die hebben we niet meer in Woerden in het weekend!!!

De petitie voor behoud van de HAP werd massaal getekend

Iedereen op vakantie dus ik met een doodziek kind in de trein naar Leidsche Rijn. Kostte me 1,5 uur en Julia is doodop. Het heeft haar geen goed gedaan die reis. Keelontsteking, oorontsteking, ontstoken amandelen en een virus. Nu aan de antibiotica. En als het niet beter gaat weer terug? Snap je toch niet?”

2. Been toch gebroken

“Op 4 augustus 2018 ben ik naar een festival in Amsterdam geweest en het was een zeer geslaagde dag. Toen we terug gingen nam ik de draai (ik zit in een rolstoel) iets te snel om de taxi in te gaan. Ik ging iets te snel met mijn voet en kwam daardoor onder een pedaal van een stilstaande fiets, waardoor ik gelijk al iets had van er is iets goed mis. Thuis gekomen (woon in een begeleid wonen project) belde iemand van het personeel naar SEH met de vermelding dat er wat met mijn been was en ze vertelde ook dat als ik ergens echt last van heb dat het ook echt serieus is, want wat dat betreft ben ik een harde. Ze kwam naar mij toe en vertelde dat ze op de SEH hadden verteld dat ik maar 2 paracetamol moest nemen voor de pijn.

Ik was het daar niet mee eens en belde zelf maar naar de SEH. Ik heb uitgelegd dat er echt iets mis was en dat ik wilde dat er naar gekeken werd. Mijn gevoel was dat ik een gebroken been had en ik vertelde ook dat ik broze botten heb. Nou, ik mocht toch komen en had een afspraak om 9 uur in de avond. Eerst belde ik de regio taxi, maar die konden geen garantie geven dat ik er om 9 uur zou zijn, dus toen maar taxibedrijf Van Vulpen gebeld en dat zorgde dat ik op tijd daar was. Toen ik daar kwam meldde ik mij netjes voor de afspraak van 9 uur maar er was daar niets van bekend; na een korte discussie had ik dan toch de afspraak. Bij de dienstdoende arts geweest

en die zat te twijfelen wat te doen, want waar hij drukte had ik niet erg veel last en hij vroeg wat ik wilde. Ik heb hem verteld dat ik er een foto van wilde laten maken en

dat werd dan ook gedaan. Ik had dus gelijk, ik had een gebroken onderbeen. Mijn onderbeen werd in het gips gedaan en ik moest over een week terug komen voor nieuw gips. Ik vroeg of dat niet in Woerden gedaan kon worden en kreeg te horen dat dat niet kon, er werd niet meer gegipt in Woerden en ik moest maandag bellen voor een afspraak. Ik was rond 12 uur in de nacht

weer terug. Ook weer door van Vulpen vervoerd, want in de nacht rijdt er geen regio taxi en de schade was 140 euro totaal voor de taxi.

Maandag belde ik mijn huisarts en hij schreef sterke pijnstillers voor en ik vroeg hem gelijk of hij wist dat er niet meer gegipt werd in Woerden. Hij wist het niet en ging even bellen. Wat bleek, ik kon gewoon terecht in Woerden voor nieuwe gips.....”

3. Tweemaal een hartekreet

1. Facebook reactie: “Wat ik aan het doen ben??? Mijn eigen aan het ergeren!!! Wat een k.... Zorg hebben we toch!!! Eerst een half uur aan de lijn zitten voordat je iemand aan de lijn krijgt....Dan een half uur een gesprek en dan pas om half 11 terecht kunnen bij de EHBO met een kind van 7... Waar is vroeger gebleven???”

2. “Ik ben zelf van ziekenhuis veranderd, omdat ik in Woerden ben komen wonen. Het is 1 grote puinhoop! Oncoloog, een paar dagen in de week aanwezig.... Pijnpoli, helemaal niet meer te bereiken. En ik heb zelfs al een paar keer 's-avonds en in het weekend de mededeling gekregen: stapt u maar in de auto.... Hoe zien ze dat voor zich als ik (handdoeken vol!) bloed overgeef.... Je voelt je al angstig, maar dan ook nog eens in de steek gelaten!”

4. Dan maar naar Tiel, Amersfoort of Amstelveen

3 bijdragen van patienten die allemaal doorverwezen zijn naar een ander ziekenhuis.

1. Dan maar naar Tiel

“Na enkele uren op SEH in Nieuwegein moest mijn moeder uiteindelijk worden opgenomen op cardiologie. Maar er was geen plek in Nieuwegein en in ook niet in het Diaconessen in Utrecht. Dus is ze maar naar Tiel gebracht. Ik heb geen auto dus het kost mij elke dag zo’n 20 euro om even op bezoek te gaan en dan nog de tijd die je kwijt bent.

In Nieuwegein was ook nog enige verwarring. De behandelende longarts was langs geweest om te vertellen dat er overleg was met de cardioloog, dus moesten we nog even wachten om te weten op welke afdeling ze opgenomen zou worden. Een paar minuten later komt er iemand van de longafdeling om te zeggen dat ze m’n moeder komen ophalen om op de longafdeling te worden opgenomen. Toen ik zei dat de arts net was langs geweest om te zeggen dat er nog overlegd moest worden ging ze het toch maar even navragen en moesten we wachten tot de cardioloog was geweest. En die stuurt ons dus naar Tiel, want daar werken ze veel mee samen. Waarbij we eerst weer een uur op de ambulance moesten wachten voor vervoer

naar Tiel. Ze zijn allemaal even aardig hoor, maar de afstand is het probleem. Voor het bezoeken in de avond moet je vroeg weg uit Woerden want je staat dagelijks in een file.”

2. Doorverwezen naar Amersfoort

“Deze week werd onze directe buurman opgenomen met hartklachten. Omdat het ziekenhuis Nieuwegein vol was moest hij elders worden opgenomen.

Zijn vrouw verzocht om opname in Gouda maar dat werd geweigerd. Hij ligt momenteel in Amersfoort.

Het is dat de buurvrouw in het bezit is van een auto en in de gelegenheid/in staat is heen en weer te rijden, anders kon ongetwijfeld ook hiervoor weer de buurt opdraaien.”

3. Misschien heeft Amstelveen tijd voor u

“2 x gebruik moeten maken van de HAP Leidsche Rijn. Eerste keer bijna anderhalf uur moeten wachten. Vorige week gebeld omdat mijn echtgenoot het benauwd had in verband met een zware verkoudheid en of er even naar gekeken kon worden. Dat kon niet, ze hadden het veel te druk. Ze zou medicijnen voorschrijven en die kon ik ophalen in Utrecht Diaconesse of, ja, in Amstelveen. Vreemde oplossing.”

5. Ten dode opgeschreven

“Als je, zoals ik, in Zegveld woont en je moet acuut naar het ziekenhuis, ben je ten dode opgeschreven. De ambulance redt het niet om op tijd bij je te zijn, zelfs niet met politie escorte.

Als je eindelijk bij het ziekenhuis Leidsche Rijn bent, word je doorverwezen naar Nieuwegein omdat in Leidsche Rijn de discipline niet aanwezig is. Ook de apotheek in Leidsche Rijn is 's avonds dicht, moet je maar naar Diaconessen ziekenhuis in Utrecht gaan. Met openbaar vervoer? Nee, de Zorg in Woerden is slecht, echt slecht!!”

6. Wat een chaos

“Mijn klachten betreffen meerdere disciplines:

1. Afspraak bij oogarts maken: dit duurt lang want er zijn 3 oogartsen niet aanwezig of weg, dat werd niet duidelijk.
2. Een MRI maken is het “snelst” als ik dat laat doen in Nieuwegein en zelfs dan heb je een wachttijd van ongeveer 5 weken
3. Sint Maartenskliniek heeft een lange wachttijd (55 dagen) en ze opereren niet meer in Woerden, maar in Nijmegen.
4. Bij de Longarts is het niet mogelijk om zelf een afspraak in te plannen. Daar word je voor uitgenodigd. Als je dan niet kan moet je bellen en als je dan belt dan kunnen ze geen afspraak maken voor januari want dat kan niet in het systeem. Ervoor kon trouwens ook niet want de arts zijn agenda was overvol.

Longfunctie test en de arts op dezelfde dag spreken lukte al helemaal niet. Nu woon ik nog dichtbij en kan zelfstandig naar het ziekenhuis, maar ik zie daar toch veel mensen die moeten worden gebracht.”

7. Onkunde of slecht georganiseerd?

“Helaas heb ik veel ervaring met astma en de daarmee gepaard gaande benauwdheid, omdat ik de afgelopen 5 jaar al meer dan 40 keer ben opgenomen.

Op de SEH van Leidsche Rijn kon ik eind 2018 uren lang wachten op een bank waarop je amper kunt zitten en ook niet kunt liggen. Als je het erg benauwd hebt is het niet fijn als er allemaal mensen om je heen zitten. Na uren werd er geprobeerd bloed af te nemen. Omdat het niet lukte moest ik opnieuw in de wachtkamer plaats nemen. Het duurde geruime tijd voor er door een ander bloed bij mij werd afgenomen en daarna kon ik weer in de wachtkamer gaan wachten. Een arts-assistent ging mij controleren en hij zei dat mijn longen “lekker rustig” klonken. Ik kon volgens hem wel naar huis gaan. Met moeite kon ik zeggen dat ik bronchospasme had. Hierop zei de arts-assistent dat hij dadelijk weer bij mij terug zou komen. Ik heb de man nooit meer terug gezien, maar er kwam een ander die mij onderzocht en hij zei dat ik onmiddellijk werd opgenomen, omdat ik bronchospasme had.

Door de huisarts werd ik op dinsdag 26 februari 2019 naar Leidsche Rijn gestuurd met ernstige benauwdheidsklachten. In Leidsche Rijn werd ik onderzocht door een arts-assistent die wel hoorde dat mijn longen niet goed waren. Omdat mijn longen

bijna niet meer werkten, herkende ik dit opnieuw als bronchospasme. De ademhaling wordt dan geleidelijk aan steeds zwaarder en er kan een punt worden bereikt dat dit proces niet meer kan worden gestopt (aldus mijn longarts toen ik deze klacht eens eerder had). Het is dus erg belangrijk dat deze klacht goed wordt herkend en dat de patiënt wordt onderzocht door een longarts, omdat de patiënt doorgaans gedurende de opname in het ziekenhuis regelmatig zuurstof krijgt toegediend. Toen ik tegen de arts-assistent zei dat ik zeer waarschijnlijk bronchospasme had, reageerde zij niet op deze mededeling en ik werd na telefonisch overleg met een longarts naar huis gestuurd met een prednison-kuur. Ik ben niet door een longarts onderzocht en daardoor kon er mijn inziens onvoldoende een inschatting worden gemaakt van de gevaarstelling voor mij. Ik heb het de daarop volgende dagen heel erg benauwd gehad en mijn zuurstofgehalte was vaak veel te laag: 79% of 80%. Ik heb dit kunnen vaststellen met een deugdelijke saturatiemeter. Na ongeveer een week kwam ik voor controle bij mijn eigen longarts en deze heeft mij toen alsnog op laten nemen.

De intake gebeurt nu over het algemeen door een arts-assistent die (meestal) onvoldoende kennis van zaken heeft voor deze specifieke aandoening. Dit is helaas niet

de eerste keer, immers al eerder wilde men mij naar huis sturen met de mededeling dat mijn longen “lekker rustig” klonken. Bij nader onderzoek door een andere arts moest ik toen direct opgenomen worden! De aandoening bronchospasme is zonder goede behandeling dodelijk! Over deze gang van zaken heb ik een klacht ingediend bij Leidsche Rijn, waarop men aanvankelijk niet schriftelijk wilde reageren. Nadat ik hen attendeerde op het feit dat wettelijke termijnen waren overschreden en schriftelijk “mededeling” doen wettelijk verplicht is, ontving ik alsnog een schriftelijke (nietszeggende) reactie. Deze

In de rij om de petitie te tekenen

Onduidelijk is gebleven wie nu eigenlijk verantwoordelijk is als het echt mis gaat. Over het gebeuren van 26 februari en daarna, heb ik contact gehad met de Inspectie die ernstige bedenkingen had over de gang van zaken. Men adviseerde mij een klacht bij Leidsche Rijn in te dienen. Naar ik heb begrepen is het feit dat de intake door een arts-assistent plaatsvindt, beleid van de Zorgverzekeraars. Ook de vier grootste Zorgverzekeraars heb ik hierover geschreven.”

8. Telefonische hulp levert onnodige lange pijn

“Onlangs heb ik een ingreep ondergaan bij de kaakchirurg te Woerden. Ongeveer 5 dagen na deze ingreep ben ik terug geweest omdat het niet goed ging. De hechtingen moesten met enig geweld uit mijn tandvlees worden getrokken.

Enkele dagen later kreeg ik opnieuw last van mijn kaak en er was duidelijk een zwelling en “pusplek” te zien. Vrijdagnamiddag kaakchirurgie gebeld en een assistente zei mij dat er die dag en het gehele weekend niemand op kaakchirurgie was. Toen ik vertelde wat er aan de hand was, zei zij tegen mij dat het niet erg was. Ik moest blijven spoelen met het verstrekte ontsmettingsmiddel en ze zou mij dan maandag wel zien.

Zaterdag was de plek twee keer zo groot en het deed behoorlijk pijn. SEH Leidsche Rijn gebeld. Er werd mij gezegd dat ik daags ervoor niet de Zorg had gekregen die ik had moeten hebben. Na overleg met een kaakchirurg kon ik een antibioticakuur in Leidsche Rijn ophalen en mij werd gezegd dat ik maandag bij de kaakchirurg terug moest komen. Bij de controle werd ik gezien door een andere kaakchirurg dan de eerste die de hechtingen eruit had gehaald. Bleek er nog een draadje achter te zijn gebleven....”

9. Oudere dame met hartklachten

“Een oudere dame (83) heeft hartklachten en vastgesteld wordt dat zij een bypass moet ondergaan om problemen te voorkomen. Zij komt op een wachtlijst bij het Antonius. Na een aantal weken wordt zij opgeroepen en opnieuw onderzocht. Nu blijkt dat zij ook een hartklep heeft die vervangen dient te worden, dit moet gedaan worden voordat de bypass kan plaatsvinden. Opnieuw wordt zij op een wachtlijst geplaatst. Tweemaal ligt zij in het ziekenhuis voor de ingreep aan de hartklep en beide keren wordt zij weer naar huis gezonden omdat er een spoedgeval van een jonger iemand was die voorging. Uiteindelijk hoefde er helemaal niets meer te gebeuren, want mevrouw is voor de ingrepen overleden...”

10. Bellen met SEH is een verhoor

“Begin januari, enorme buikpijn midden in de nacht. Echt heel erg. Bellen naar SEH, enorm “verhoor”, wilden niet helpen als ik geen BSN opgaf, waarom ik de afweging maakte om te bellen, waarom ik niet tot morgen wachtte, enz, enz.... huilend heb ik neergelegd. Ik kon niet meer, ik was op. Vriend heeft doorgezet met bellen. Uiteindelijk na flink aan-dringen een huisarts in de ochtend aan bed, eerder kon niet, die constateerde dat ik een acute blinde darm ontsteking had. Vriend heeft me in auto gezet en we reden naar St Antonius. Lang in de hal gewacht, toen door naar de kamertjes van SEH. Daar heb ik tot 20:00 liggen wachten en werd als laatste geopereerd. Enorme pijn en stress. De ochtend na de operatie werd ik om 9:00 ontslagen. Ik gaf aan dat ik de koffie uitspuugde en nog niet goed was. Ik was goed genoeg om te gaan, zei men. Ik kreeg een telefoonnummer mee om te bellen als er wat zou zijn.

Overdag ging het thuis steeds slechter met me. Laat in de avond / in de nacht vond vriend het niet langer

verantwoord. Hij belde het eerder meegegeven nummer...kwam in een heel circus terecht en werd niet geholpen. Hij moest verklaren hoe hij dit nummer kon hebben enz.... vriend werd zo wanhopig, die heeft me in de auto gezet en in de hal geparkeerd van St Antonius. Midden in de nacht zat ik in een rolstoel in de hal. Mevrouw ergens achter een balie die gaf geen krimp en deed niets. Uiteindelijk liep er een arts, toen door naar onderzoek. Uitkomst: hevige koorts en overall ontstekingen. Ben een week aan een infuus gelegd en was enorm ziek.

Bij herstel is er standaard een belletje ter afronding, toen ik mijn klachten aangaf zei men dat ik direct langs moest komen. Toen de afspraak was na een paar dagen vroeg men wat ik er kwam doen (!?!?!?). En dat ik maar naar de pijnpoli moest als ik nog klachten had. Onderzoek had geen zin. Maar mee leren leven.

Uiteindelijk naar huis. Lang herstellen. Nog steeds niet de oude. Had een klacht ingediend, die werkelijk schandelijk is afgehandeld. Ik heb vervolgens mijn hele dossier opgehaald en ben naar een ander ziekenhuis gegaan. Waar ik zeer goed geholpen werd. En dit ziekenhuis geeft ook aan dat er eerst nog wat onderzoek kan plaatsvinden voordat er een acceptatie kan zijn van huidige klachten.

Nooit nooit nooit meer naar dit ziekenhuis!!”

11. Patiënt met een beknelde darm

“Patiënt is een vitale man van 73 jaar. Hij is in april van dit jaar 2 maal met de ambulance naar de SEH gebracht met een beknelde darm, ernstige pijnklachten en misselijkheid/overgeven. Heeft beide keren een maagslang gehad en opgenomen geweest. Hij krijgt weer dezelfde klachten, en wordt door zijn vrouw naar de huisartsenpost gebracht. Daar moeten ze plaatsnemen in een volle wachtkamer. Patiënt wordt steeds beroerder en misselijker. Zijn vrouw gaat dit melden aan de balie en krijgt een spuugzak mee. Na een paar minuten worden zijn vingers en mond blauw en wordt hij nog beroerder. Zijn vrouw gaat weer naar de balie en meldt dat het steeds slechter gaat met de patiënt. Dan wordt er eindelijk actie ondernomen en mag hij bij de eerste hulp naar binnen. Net op tijd want er worden 3 grote spuugzakken vol gespuugd.

Dit alles was niet nodig geweest als men in het dossier had gekeken en gezien dat deze patiënt met deze klachten bekend is. Nu heeft deze man onnodig pijn geleden en risico gelopen door te moeten wachten op een behandeling.”

Goede Zorg behouden in Woerden?

Uit de gedeelde ervaringen blijkt dat de belofte van de directeuren van het Hofpoort en Antonius 5 jaar geleden, dat goede Zorg behouden blijft in Woerden, door middel van de fusie niet waar is! Vanuit Woerden is de Zorg moeilijker bereikbaar. De reistijden zijn enorm toegenomen. Ook de menselijke maat, waar het Hofpoort om bekend stond, is verdwenen. Mensen voelen zich een nummertje, niet serieus genomen, worden van het kastje naar de muur gestuurd en op kosten worden gejaagd.

Ook komt duidelijk naar voren dat men de kwaliteit van Zorg vaak als zeer slecht ervaart. Onkunde, niet verdiepen in de patient en klachten die niet serieus worden genomen, zijn een rode draad door de gedeelde ervaringen. Hoe anders waren de ervaringen met het Streekziekenhuis Zuwe Hofpoort. De mens was hier de maatstaf, niet de bureaucratische organisatie zoals nu ervaren wordt bij Antonius. Het verdwijnen van de aandacht voor de mens, niet meer verdiepen in de klachten en de goede bereikbaarheid worden als een groot gemis ervaren.

De werkgroep komt tot de slotsom dat de Zorg voor inwoners in en rondom Woerden tot een dieptepunt is gedaald. Het roept dan ook de bestuurders, huisartsen, verzekeraars, landelijke en lokale politieke op om spoedig met forse verbeteringen te komen.

Achtergrondinformatie van de werkgroep

Het Hofpoortziekenhuis te Woerden.

Toen.. en Nu

Historie (Bron onder andere het Streekarchief)

In 1970 vond een fusie plaats van het Algemeen

Ziekenhuis (135 bedden) en Ope Dei (150 bedden). De nieuwe Stichting Hofpoort Ziekenhuis was een feit. In eerste instantie dacht men aan uitbreiding van Ope Dei

om tot een uitbreiding van 270 bedden te komen voor het nieuwe ziekenhuis. Later vond men dat het bouwen van een geheel nieuw ziekenhuis een betere investering zou zijn. In 1977 werd de eerste paal geslagen voor het Hofpoort Ziekenhuis op het kantorenterrein Middelland ten zuiden van het Woerdens NS-station. Eind 1979 was het gereed en in april 1980 werd het officieel in gebruik genomen in aanwezigheid van prinses Beatrix.

De heer E.H. Ruijs (van de bekende ERU smeerkaas) was nauw betrokken bij de oprichting en bouw. Hij is lang voorzitter van de raad van bestuur geweest. Voor de gezondheidsZorg in en rondom Woerden heeft deze man veel betekend. Op 26 juli 2018 overleed hij op 95-jarige leeftijd.

Het Hofpoortziekenhuis, later omgedoopt tot Zuwe Hofpoortziekenhuis, wist een goede naam op te bouwen. Zo werd de Zorg voor borstkanker en geboorteZorg bekroond. Een verpleegkundige vertrouwde ons toe hoe Zorg ook kan. Een ernstig zieke vrouw die bovendien dementerend was, werd in het Hofpoortziekenhuis opgenomen. De vrouw was opgegeven en totaal ontredder. Haar echtgenoot mocht een bed aanschuiven en bij haar slapen tot zij er niet meer was. Elke avond ging dit echtpaar hand in hand slapen. Een aandoenlijke aanblik. Dit was mogelijk in het Hofpoortziekenhuis, waar de menselijke maat nog bestond.

Op de Eerste Hulp werden mensen liefdevol geholpen en alles ging goed en rustig. Aanvaardbare wachttijden. Totaal geen stress. Bij een opname kreeg de patiënt meestal met dezelfde arts te maken en dat voelde voor de patiënt gewoon goed. Het was voor iedereen in Woerden en daar buiten een vertrouwd ziekenhuis dat voor de inwoners van de regio, zo'n 80.000 tot 100.000 mensen, voorzag in de basisgezondheidsZorg.

Fusie, acties en gevolgen

Tot men bedacht dat het ziekenhuis weg moest, terwijl het supergoed liep en er helemaal geen sprake was van rode cijfers. Om het ziekenhuis te behouden werd door inwoners van Woerden en omgeving 14.000 keer een handtekening gezet. Toen bleek dat ook de huisartsenpost

uit Woerden zou weggaan, werd daartegen geageerd en er werden 18.500 handtekeningen verzameld in een poging de huisartsen te bewegen huisartsenZorg in Woerden te blijven verlenen buiten kantooruren.

Het mocht allemaal niet baten, want nadat het Zuwe Hofpoortziekenhuis met het St. Antonius was gefuseerd, stopte per 1 januari 2018 de ziekenhuisZorg in Woerden.

Met het sluiten verdween tevens de Spoedeisende Hulp, gevolgd door de huisartsenpost. Wat resteerde is een polikliniek. De Zorg in Woerden zou beter worden en het fusieplan was bedoeld om het Hofpoortziekenhuis overeind te houden, zeiden ze. Deze belofte

is in korte tijd verbroken. De gedeelde ervaringen in dit boekje geven duidelijk een heel ander beeld. Het is ronduit slecht gesteld met de Zorg in en rondom Woerden.

De huisartsen zijn verenigd. Het grootste deel van deze groep was bereid in Woerden te blijven werken, maar

een iets groter deel van de provincie wilde dit niet langer meer. De nieuw opgezette huisartsenpost heeft tot gevolg dat er in Woerden en omgeving zo'n 70 % van de tijd geen huisarts beschikbaar is. Een situatie die wij onaanvaardbaar vinden. De patiënten voelen zich door hun huisarts in de steek gelaten. Primair Huisartsenposten, de organisatie achter de HAP in Leidsche Rijn, wil geen HAP in bedrijf hebben zonder een SEH in de nabijheid. Elders in het land gebeurt dit overigens wel. (In Vlissingen bijvoorbeeld).

Overigens kun je in dit gebied ook niet rekenen op de tijdige komst van een ambulance. Dit was een item in een uitzending van het RTL4-nieuws. (31 oktober 2017).

In deze uitzending vertelt een jonge vrouw over het te laat arriveren van de ambulance. Haar oma overleefde dat niet.

<https://www.youtube.com/watch?v=3kTbwjgbMZO>
of met zoekterm op Youtube.com:

Ambulances op sommige plekken nooit op tijd

Bereikbaarheid en beschikbaarheid

Voor Zorg moeten de mensen uit Woerden en omgeving nu naar het Leidsche Rijn ziekenhuis in Utrecht. Doordat daarvoor gereden moet worden over de A12 en de A2- wegen waar regelmatig file is, is de bereikbaarheid ronduit slecht. Voor mensen die niet de beschikking hebben over een auto is het helemaal slecht te bereiken.

Maar alles draait nu alleen maar om geld. Marktwerking en Zorg gaan niet samen, want een mens dient geen object van winst of verlies te zijn. In het Leidsche Rijn ziekenhuis zijn er vaak (erg) lange wachttijden voor mensen die de huisartsenpost (HAP) en/of Spoedeisende Hulp (SEH) bezoeken. Dit kun je oudere mensen en kinderen eigenlijk niet aandoen!

Inwoners uit Woerden en omgeving zijn niet blij met deze manier van Zorgverlening. De Werkgroep Zorg voor

Woerden en omstreken zet zich, in nauwe samenwerking met Lijst van der Does, Inwonersbelangen, Fractie Bakker en VVD Woerden, in om goede Zorg in Woerden terug te krijgen. Een streekziekenhuis, zoals het Hofpoortziekenhuis was met een SEH en HAP, heeft in een dichtbevolkt gebied midden in de Randstad wel degelijk bestaansrecht, vindt deze werkgroep!

In en rondom Utrecht zijn er de volgende ziekenhuizen: UMC, Diakonessenhuis Utrecht en Zeist, St. Antonius Leidsche Rijn en Nieuwegein. Waarom zou een inwoner van Utrecht zoveel ziekenhuizen binnen handbereik moeten hebben en een inwoner van Woerden niets?? Krijgt een inwoner van Woerden soms korting op de premie van zijn Zorgverzekering? Niet dus.

Verspreid over Nederland zijn er diverse actiegroepen die zich inzetten voor een betere Zorg. Waar gaat dit heen? Er wordt totaal niet meer aan de mensen gedacht. Bij Werkgroep Zorg voor Woerden en omstreken zijn er veel klachten over de Zorg binnengekomen. In dit boekje hebben we een greep van de klachten opgenomen.

Zwartboek

Hoe de Zorg verdween uit Woerden

Om onduidelijke redenen voor de inwoners van en rondom Woerden moest het streekziekenhuis Zuwe Hofpoort verdwijnen. Het zou in de toekomst verlies gaan draaien en het minimum te behalen operaties werd niet meer gehaald door de artsen. Aldus het mantra wat de directeur van het Hofpoort alsmaar herhaalde als haar gevraagd werd waarom het ziekenhuis geen zelfstandig bestaansrecht meer had.

De vrees was dat met het verdwijnen van het Hofpoort ziekenhuis de Zorg als dominosteentjes zou omvallen. Helaas is dit bewaarheid geworden. Een greep uit de vele reacties en verschrikkelijke verhalen als gevolg van het verdwijnen van het Hofpoort ziekenhuis is in dit zwartboek gebundeld.

Aan de hand van deze ervaringen kan de lezer zelf oordelen of dit, anno 2019, een gewenste situatie is die hoort bij een stad midden in de Randstad.